

ԱՐՑՈՒՆՔ ԵՒ ԱՐԻՒՆ

Արծիւն հեռուն,
 Կը սուգուի ծոցն երկինքներուն,
 Խորն անառիճ՝
 Կը հալածէ որսորդն իր որս,
 Հնձուորն արփն մէջն է դիզեր
 Խուրձերն ոսկի ցօրեններուն,
 Ծառերուն ճակ, մանեակ մանեակ,
 Հազար սուսակ ու կարկեհան:

Մարդն ու բնութիւն,
 Ծովուն մէջէն արեւներուն,
 Կը հանդերձեն հացն ու գինին,
 Երակներէն ու արգանդէն
 Ծառին, հողին:

Ժամանակն ալ, անցեալ, ներկայ,
 Ալիք ալիք լեցուիլ կ'երթայ
 Ապագայի գետին մէջ խոր,
 Յաւերժական նորաստեղծման,
 Ուժի, լոյսի նոր ժայթքերով:

Եւ օրերու բաժակներէն,
 Մենք կը խմենք գինին կարմիր
 Մեր վիշերուն,
 Մեծ եւ ազնիւ հոգիներու
 Ծորած արիւնն:
 Մինչ մերձակայ առսարակէն,
 Ժամացոյցի զարկերն հաս հաս,
 Կը յուղարկեն դիակն օրուան:

Ու մարդն անգոր,
 Լեցուն մանուկ պատրանքներով,
 Դեռ կը մնայ անգէտ կեանքի
 Խորհուրդներուն հրաւալի:
 Ինչ որ կ'ըսեն մեր խեղճ երբեք,
 Կը նըմանին
 Տերեւներուն վըրայ ինկած
 Հովի ձայնին.
 Իսկ մեր իղձերն ու երազներն՝

Շուրհեր անգայս,
Որոնց ներքև կը պառկի միշտ
Ըստուերն մահուան:

Ամէն խորհուրդ եւ ամէն ձայն,
Հովիւն ինկած ճիւղեր տրտմ,
Անապատին մէջ արձակուած
Մարգարէի խօսքն անարգիւնք,
Արդարութիւն, բարիք, սէր, գութ,
Վարդեր մեռած,
Պարտէզին մէջ արքայական:

Սակայն կեանքի
Հանդէսին մէջն այս տրտման,
Մեր իղձերուն, երազներու դիտուն գէմ
Դրբեր եւ Դուն խորն մեր հոգւոյն,
Ըստեղծումի եւ շինութեան
Բընագոյն հրգօր,
Մեր վիշտերէն ու վէրքերէն,
Հանգներէն,
Անգին ծաղիկն իմաստութեան:

Շինողներ են մարդերն արի,
Քանդողներուն դէմ անարի,
Կառուցողներ արդարութեան
Մեծ տանարին,
Ազատելու գերութենէն Բաբելոնի,
Մարդերն ամէն,
Իրենց ցաւէն ու մեղքերէն,
Ու կանգնելու,
Տանարն աղուոր մեր իղձերուն,
Երազներուն անսամանդաղ,
Ձեռներով սուրբ, քարերով նոր:

Ահա նորէն,
Երկրագունդի չորս ծագերէն,
Տառապանքի համբաներէն,
Կուգան մարդեր,
Նորաստեղծման երազներով,
Կերտելու վաղն այս աշխարհին,
Քաղցր ու խաղաղ,
Եւ գրելու պատմութիւնն նոր,
Իրենց արեան կայլակներով:

Կուգան անոնք, յօժարակամ,
 Խարոյկելու մարմինն իրենց,
 Մութերուն դէմ մեր օրերուն,
 Որպէսզի միտս յորդին առաս,
 Մեր հողերէն,
 Լոյս ու բարիք, խաղաղութիւն,
 Խրհիթներուն եւ սիրտերուն,
 Որպէսզի վազն իշխէ օրուան
 Մեր նորածագ:

Վ.ՏԱՐԱՆԴԻ

ԵՅԱԶ ԶԷ՝ ՄԻՔԷ

Կը յիշեմ, պրզտիկ մանուկ էի ես,
 Արեւն կուգայի բըռնած մօրքս փէշն.
 Արեւն էր թառած կասարին՝ լեռան,
 Աւխարհն ընդարձակ սահար մը կարծես,
 Առնոսն ալ ըլլար՝ սահարին խորանն,
 Գետը աղմուկով կ'երգէր շարական,
 Ծառերն իրիկուայ աղօթքին կեցած,
 Երկիրն ու երկինքն այնպէ՛ս մօտեցած ...
 Մօրքս հարցոյցի.
 «Մարէ, աւխարհը երազ չէ՞ միթէ».
 Նայելով ինծի,
 Պատասխան տուա մայրքս զարմացած.
 «Աղօ՞թք թէ երազ, էտ մարդ չը գիտէ»:

Ու տարիները եկան ու անցան,
 Իրարմէ երկինքն՝ երկիրն հեռացան.
 Մանուկը արդէն կը ծերանայ ա՛լ,
 Բայց զանգերն երբոր կանչեն աղօթքի,
 Արեւն երբ թառի լեռան կասարին,
 Ու թուփերն երբոր լուռ չոփեն ծունկի,
 Աւխարհը նորէն կը դառնայ սահար,
 Երկինքը կարծես նորէն կ'իջնէ վար.
 Աւ ես հարց կուտամ ինծի այս անգամ.
 «Մեր այս աւխարհը երազ չէ՞ միթէ».
 Նորէն կը լքեմ մօրքս պատասխանն,
 «Աղօ՞թք թէ երազ, էտ մարդ չը գիտէ»:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ